

Mål C-260/89

Elliniki Radiophonia Tileorassi AE
mot
Dimotiki Etaria Pliroforissis och Sotirios Kouvelas

(begäran om förhandsavgörande från
Monomeles Protodikeio i Thessaloniki)

”Exklusiva rättigheter till radio-och TV-sändning —
fri rörlighet för varor — frihet att tillhandahålla
tjänster — konkurrensregler — yttrandefrihet”

Sammanfattning av domen

1. *Konkurrens – företag till vilka medlemsstaterna beviljar särskilda eller exklusiva rättigheter – TV-monopol – förenlighet med gemenskapsrätten – villkor (artikel 90 i EEG-fördraget)*
2. *Fri rörlighet för varor – kvantitativa restriktioner – åtgärder med motsvarande verkan – beviljande av ett TV-monopol förenat med exklusiva rättigheter till visst materiel och vissa produkter – tillåtet – villkor (artikel 30 och följande i EEG-fördraget)*
3. *Frihet att tillhandahålla tjänster – TV-monopol – diskriminering på grund av sändningarnas ursprung – otillåtet – berättigande – villkor (artiklarna 56, 59 och 66 i EEG-fördraget)*
4. *Konkurrens – företag till vilka medlemsstaterna beviljar särskilda eller exklusiva rättigheter – TV-monopol – missbruk av dominerande ställning – otillåtet – berättigande – villkor (artiklarna 86 och 90 i EEG-fördraget)*

5. *EEG-fördraget – artikel 2 – saknar relevans för bedömningen av om ett TV-monopol är tillåtet (artikel 2 i EEG-fördraget)*
6. *Frihet att tillhandahålla tjänster – inskränkningar som är berättigade av hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa – tillåtligheten beror på iakttagandet av de grundläggande rättigheterna (artiklarna 56 och 66 i EEG-fördraget)*
1. Gemensapsrätten utgör inte hinder för att ett TV-monopol beviljas av sådana hänsyn till allmänintresset som inte är av ekonomisk art. Det sätt på vilket ett sådant monopol organiseras och utövas får dock inte strida mot fördragets bestämmelser om fri rörlighet för varor och tjänster eller mot konkurrensreglerna.
2. Artiklarna i fördraget om fri rörlighet för varor utgör inte hinder för att till ett enda företag bevilja exklusiva rättigheter hänförliga till TV-sändning och inte heller för att för detta ändamål bevilja ensamrätt att importera, hyra ut eller distribuera materiel och produkter som är nödvändiga för sändning, i den mån detta inte ger upphov till diskriminering mellan inhemska produkter och importerade produkter till nackdel för de sistnämnda.
3. Artikel 59 i fördraget utgör hinder för att en nationell lagstiftning skapar ett monopol med exklusiva rättigheter till sändning av egna program och återutsändning av program med ursprung i andra medlemsstater, när ett sådant monopol har diskriminerande verkan till nackdel för program från andra medlemsstater, om inte den ifrågavarande lagstiftningen är berättigad av någon av de grunder som anges i artikel 56, till vilken artikel 66 i fördraget hänvisar. Syftet att undvika att störningar som beror på att antalet tillgängliga kanaler är begränsat kan dock inte utgöra någon sådan grund för berättigande, när företaget i fråga endast använder ett begränsat antal av dessa kanaler.
4. Artikel 90.1 i fördraget utgör hinder för att ett enda företag beviljas en exklusiv rättighet till sändning och en exklusiv rättighet till återutsändning av TV-program, när dessa rättigheter kan skapa en situation där det företaget leds till att bryta mot artikel 86 genom en sändningspolitik som är diskriminerande till förmån för de egna programmen, utom när tillämpningen av artikel 86 hindrar fullgörandet av

de särskilda uppgifter som tilldelats företaget.

5. Artikel 2 i fördraget, som beskriver den Europeiska ekonomiska gemenskapens uppgift, innehåller inte några kriterier för bedömningen av om ett nationellt TV-monopol är förenligt med gemenskräkten.
6. När en medlemsstat återoppar bestämmelserna i artiklarna 56 och 66 i fördraget som grund för att av hänsyn till allmän säkerhet, ordning eller hälsa berättiga en lagstiftning som kan hindra utövandet av friheten att tillhandahålla tjänster, måste ett sådant berättigande, som föreskrivs i gemenskräkten, även tolkas i ljuset av de allmänna rättsprinci-

perna och särskilt de grundläggande rättigheterna. Den ifrågasvarande nationella lagstiftningen kan därför endast omfattas av de undantag som föreskrivs i de ovannämnda bestämmelserna om den är förenlig med de grundläggande rättigheter som domstolen skall säkerställa iakttagandet av. När det rör sig om en lagstiftning om television, innebär detta att den skall bedömas i förhållande till yttrandefriheten, som fastställs i artikel 10 i europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna, i dess egenskap av allmän rättsprincip som domstolen skall säkerställa iakttagandet av.